

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/172/2022
Identifikačné číslo spisu:	1321201489
Dátum vydania rozhodnutia:	26.10.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:1321201489.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu obchodnej spoločnosti AVION SPRÁVA, s. r. o., Bratislava, Záhradnícka 5, IČO: 44 806 850, zastúpenej advokátskou kanceláriou Advokátska kancelária JURIKA & KELTOŠ, s. r. o., Bratislava, Mickiewiczova 2, IČO: 35 951 087, proti žalovanej H. C.U. O., J., H., narodenej XX. X. XXXX, L., Z. XXXX/XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou FAKTOR Legal, s. r. o., Bratislava, Bárdošova 2/A, IČO: 53 495 730, o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu a o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 63C/27/2021, o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 9. novembra 2021 sp. zn. 4Co/120/2021, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava III (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“) v poradí druhým uznesením zo dňa 08. septembra 2021 č. k. 63C/27/2021-99 zamietol návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia (I. výrok) s tým, že o nároku na náhradu trov konania o neodkladnom opatrení rozhodne v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí (II. výrok).

1.1. V odôvodnení uznesenia uviedol, že žalobca sa žalobou, doručenou Okresnému súdu Bratislava III dňa 11. marca 2021, domáhal určenia, že pozemok parcely reg. „C“ č. 5859/54, druh: ostatná plocha, výmera: 1051 m², zapísanej na LV č. XXXX, okres: L. A., obec: L. - X. H., k. ú.: Y., je zaťažený právom užívania zodpovedajúcemu vecnému bremenu v zmysle § 23 zákona č. 182/1993 Z. z. v prospech vlastníkov bytov v bytovom dome so súp. č. XXXX, nachádzajúcim sa na L. ul. č. X v L. - X. H., na parcele reg. „C“ č. 5859/31, 5859/60, 5859/61, 5859/62 a 5859/72, zapísanom na LV č. XXXX, okres: L. A., obec: L. - X. H., k. ú.: Y., a náhrady trov konania.

1.2. Súd prvej inštancie vychádzal z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia odôvodneného žalobcom tým, že pozemok žalovanej je príľahlým pozemkom k Bytovému domu, ku ktorému majú vlastníci bytov v Bytovom dome zákonné vecné právo užívania, určenia ktorého sa žalobca predmetnou žalobou domáha, a tvrdil, že od momentu kolaudácie Bytového domu pozemok slúži vlastníkom bytov v Bytovom dome pre riadne užívanie Bytového domu (využívaný ako prístup k Bytovému domu, rekreáciu, prístup k vonkajšiemu vchodu do kotolne Bytového domu, parkovisko pre motorové vozidlá).

Podľa tvrdenia žalobcu stav pokojného užívania pozemku vlastníkami bytov v Bytovom dome pretrvával od kolaudácie Bytového domu niekoľko desaťročí až do nadobudnutia pozemku zo strany žalovanej v roku 2020. Uviedol, že žalovaná dňa 19. novembra 2020 umiestnila na pozemok zákazové značky (zákaz vjazdu motorovým vozidlám, chodcom na pozemok žalovanej) s upozornením na odtiahnutie vozidiel v prípade zaparkovania motorového vozidla, ako aj betónové zátarasy, ktoré bránia vjazdu motorovým vozidlám na predmetný pozemok, ako aj ku garážam, ktoré sa na ňom nachádzajú. Dňa 8. februára 2021 žalovaná prostredníctvom jej právneho zástupcu adresovala žalobcovi list, v ktorom sa dožaduje preukázania právneho titulu užívania jej pozemku zo strany vlastníkov nehnuteľností v Bytovom dome a zároveň oznámila žalobcovi uplatnenie ochrany jej vlastníckeho práva k predmetnému pozemku. Poukázal na priloženú fotodokumentáciu, v zmysle ktorej súčasný stav rozloženia zátarás znemožňuje plnohodnotne využívať pozemok vlastníkami bytov v Bytovom dome a v spojení s listom žalovanej zo dňa 8. februára 2021 existuje podľa názoru žalobcu priama hrozba, že zo strany žalovanej dôjde k úplnému uzavretiu pozemku. Konštatoval, že pozemok bol užívaný na prechod a prejazd aj spoločnosťou D.P.F. rent, spol. s r. o. k jej nehnuteľnostiam priamo susediacim s pozemkom (parcela č. 5916/1, 5916/2, 5916/3, 5917, stavba so súp. č. XXXX na parcele č. 5916/1, 5916/2). Uviedol, že v prospech spoločnosti D.P.F. rent, spol. s r. o. bolo súdom nariadené neodkladné opatrenie, na základe ktorého súd uložil žalovanej povinnosť, aby spoločnosti D.P.F. rent, spol. s r. o. umožnila prechod peši a prejazd motorovým vozidlom, alebo inými vozidlami cez pozemok k vyššie uvedeným nehnuteľnostiam (LV č. XXXX, na ktorom je evidovaný pozemok). Podľa názoru žalobcu bolo preukázané, že od kolaudácie Bytového domu v 80. rokoch minulého storočia je pozemok zastavaný stavbami (chodníky, parkovisko, garáže), ktoré sú príslušenstvom k Bytovému domu, slúžia vlastníkom bytov v Bytovom dome a vlastníkom ktorých nie je žalovaná. Dôvodil, že vlastnícke právo žalovanej je už obmedzené existenciou práv k uvedeným stavbám, a preto dočasná úprava pomerov medzi sporovými stranami, ktorej sa žalobca vydaním neodkladného opatrenia domáha, nepredstavuje zjavne neprimeraný zásah do práv žalovanej.

1.3. V poradí prvým uznesením súd prvej inštancie rozhodol tak, že uznesením č. k. 63C/27/2021-49 zo dňa 29. marca 2021 návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol s tým, že o nároku na náhradu trov konania o neodkladnom opatrení rozhodne v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí a žalobkyňa zaviazal na zaplatenie súdneho poplatku v sume 33,- eur. Proti uvedenému uzneseniu podal žalobca odvolanie, na základe ktorého odvolací súd uznesením č. k. 4Co/66/2021-92 zo dňa 30. júna 2021 napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie z dôvodu, že odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za predčasné. V zrušujúcom rozhodnutí odvolací súd uviedol, že pred posúdením uplatneného nároku z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia bolo povinnosťou súdu prvej inštancie posúdiť otázku aktívnej vecnej legitimácie žalobcu. Vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a uložil mu povinnosť vysporiadať sa s otázkou aktívnej vecnej legitimácie žalobcu v konaní a posúdiť otázku, či je v danej veci správca oprávnený konať za jednotlivých vlastníkov bytov aj v nadväznosti na § 9 ods. 8 zák. 182/1993 Z. z. v aktuálnom znení, teda či ide o nárok, ktorý môže správca úspešne uplatňovať za vlastníkov bytov, a teda či ho možno považovať v zmysle hmotného práva za aktívne vecne legitimovaný subjekt. Až po vyriešení otázky aktívnej legitimácie možno pristúpiť k posudzovaniu podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia.

1.4. Po zrušení a vrátení veci súd prvej inštancie opätovne preskúmal aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v konaní, posúdil otázku, či je v danej veci správca oprávnený konať za jednotlivých vlastníkov bytov, teda či ide o nárok, ktorý môže správca úspešne uplatňovať za vlastníkov bytov, a dospel k záveru, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia je potrebné zamietnuť. Výzvou zo dňa 27. augusta 2021 vyzval právneho zástupcu žalobcu, aby oznámil, či trvá na podanom návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, alebo či dôvod, pre ktorý bol podaný návrh na nariadenie neodkladného opatrenia pominul, a to za účelom zistenia aktuálneho skutkového stavu. Uviedol, že do dňa vydania rozhodnutia súdu prvej inštancie vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu nebolo doručené.

1.5. Vec právne posúdil s poukazom na ustanovenia § 324 ods. 1, 3, § 325 ods. 1, 2 písm. d), § 326 ods. 1, 2, § 328 ods. 1, 2, § 329 ods. 1 veta prvá, ods. 2, § 331 ods. 1 CSP, článku 20 ods. 1, 3 Ústavy, § 3 ods. 1, § 123, § 124, § 126 ods. 1, § 127 ods. 3, § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 6 ods. 1, 2, § 9 ods. 7, 8, § 9 ods. 8, § 23 ods. 1, 5 zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. Konštatoval, že žalobca v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia

odvodzoval aktívnu vecnú legitímáciu od toho, že je právnickou osobou, ktorá zabezpečuje správu bytového domu so súp. č. XXXX, nachádzajúceho sa na L. ul. č. X v L. - X. H., na parcele reg. „C“ č. 5859/31, 5859/60, 5859/61, 5859/62 a 5859/72, zapísaného na LV č. XXXX, okres: L. A., obec: L. - X. H., k. ú.: Y. (ďalej len „Bytový dom“), a to na základe Zmluvy o výkone správy č. 062017 zo dňa 16. júna 2017. Poukázal na § 9 ods. 7 zákona o bytoch a nebytových priestorov, podľa ktorého spoločenstvo a správca vo vlastnom mene zastupujú a konajú na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom a iným orgánom verejnej moci; toto zastupovanie trvá, ak sa v konaní pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci nepreukáže rozpor záujmov spoločenstva alebo správcu so záujmom zastupovaných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. V zmysle citovaného ustanovenia mal za to, že koná pred súdom na účet vlastníkov bytov v Bytovom dome a je aktívne legitimovaný na podanie žaloby. Pri rozhodovaní vychádzal z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a žalobcom predložených listinných dôkazov a zistil, že na pozemku žalovanej bolo zverejnené oznámenie, podľa ktorého, ak sa budú na súkromnom pozemku nachádzať vozidlá bez povolenia vlastníka pozemku, budú po 1. januári 2021 odtiahnuté. Konštatoval, že v odvolaní proti prvému uzneseniu súdu prvej inštancie žalobca uviedol, že existencia reálnej hrozby uzavretia pozemku vyplývala už len zo skutočnosti, že žalovaná na okraji miesta vjazdu na pozemok umiestnila betónové zátarasy, ktoré možno posunutím použiť na úplné zabránenie vjazdu na pozemok. Poukázal aj na vyjadrenie žalovanej k odvolaniu žalobcu, (riadiac sa ustanovením § 329 ods. 2 CSP, podľa ktorého pre neodkladné opatrenie je rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie), z ktorého vyplynulo, že žalovaná v roku 2020 zdedila pozemok a pri jeho obhliadke zistila, že tento pozemok užívajú neznáme tretie osoby na parkovanie, a z tohto dôvodu umiestnila na niekoľkých miestach na jej pozemku oznam, ktorého fotografia bola prílohou odvolania žalobcu, na ktorý oznam nikto nereagoval. V roku 2020 umiestnila na pozemku dopravnú značku a zátarasy, ktoré boli bezprostredne po osadení posunuté tak, aby v príjazde na jej pozemok nebránili, pretože nadobudla vedomosť o subjektoch užívajúcich jej pozemok a snažila sa a stále sa snaží vyriešiť vec mimosúdne - zmierlivo a umožniť parkovanie na jej pozemku až do vyriešenia situácie. Súd prvej inštancie uviedol, že v súčasnej dobe a ani v čase podania žaloby dopravná značka neexistovala a zátarasy boli posunuté tak, aby umožňovali prejazd cez pozemok. V nadväznosti na list právneho zástupcu žalovanej zo dňa 8. februára 2021 sa žalovaná, jej právny zástupca, konateľ žalobcu a dvaja vlastníci bytového domu dňa 17. apríla 2021 stretli, kde vlastníci deklarovali predbežný záujem o kúpu časti jej pozemku, s čím žalovaná vyslovila predbežný súhlas. Zároveň žalovaná uviedla, že žalobca neosvedčil, že by mu patrilo uplatňované právo - že by pozemok žalovanej mal status príslušného pozemku.

1.6. Súd prvej inštancie považoval za osvedčené, že žalobca vykonáva správu Bytového domu so súp. č. XXXX, nachádzajúceho sa na L. X, L., postavenom na pozemku - parcele registra C s parc. č. 5859/31, parc. č. 5859/60, parc. č. 5859/61, parc. č. 5859/62 a parc. č. 5859/72, zapísanom na LV č. XXXX, k. ú. Y. Vo vlastníctve žalovanej je pozemok - parcela registra C s parc. č. 5859/54, ktorý slúži tiež ako prístupová cesta ku garážam, ktoré užívajú vlastníci Bytového domu. Uviedol, že novelou zákona č. 182/1993 Z. z., zákonom č. 283/2018 Z. z., ktorý vstúpil do účinnosti od 1. novembra 2018 došlo k posilneniu postavenia správcu. Od zmeny tejto právnej úpravy sú kľúčovými § 9 ods. 7 a § 8 zák. č. 182/1993 Z. z., ktoré jednotne upravujú zastupovanie vlastníkov spoločenstvom i správcem, pričom týmito ustanoveniami sa nahradil aj pôvodný § 8b ods. 1, ktorý sa novelou č. 283/2018 Z. z. zo zákona úplne vypustil. Považoval za dôležité odlíšiť konanie správcu pri právnych úkonoch a v konaní pred súdom; hoci pri právnych úkonoch (typicky uzatváranie zmlúv s tretími osobami) konajú správca a spoločenstvo navonok ako priami zástupcovia vlastníkov, pri zastupovaní a konaní pred súdom voči tretím osobám či samotným vlastníkom podľa § 9 ods. 7 konajú vo vlastnom mene a na účet vlastníkov ako nepriami zástupcovia (t. j. majú aktívnu legitímáciu). Uviedol, že výnimkou zo zásady nepriameho zastúpenia sú len prípady, kedy správca zastupuje a koná v mene a na účet vlastníkov pred súdom, alebo iným orgánom verejnej moci podľa § 9 ods. 8 zák. č. 182/1993 Z. z. Novela oprávňuje spoločenstvo a správcu, aby zastupovali vlastníkov aj vo vymenovaných prípadoch, pokiaľ je také konanie smerované voči niektorému z vlastníkov v dome (proti ktorým smeruje návrh na začatie konania podaný prehlasovaným vlastníkom bytu alebo nebytového priestoru v dome, návrh na začatie konania o zdržanie sa výkonu záložného práva, alebo zákaz výkonu záložného práva podaný iným vlastníkom bytu, alebo nebytového priestoru v dome), alebo ktorí sa domáhajú úhrady dlhu, alebo plnenia inej povinnosti vlastníkom bytu, alebo nebytového priestoru v dome. V týchto prípadoch správca uskutočňuje svoje

vlastné vyhlásenie vôle, a to v mene a na účet zastúpeného, v dôsledku čoho pri priamom zastúpení vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému, čo však nie je predmetom tohto konania. Mal za to, že z uvedeného nazerania na hmotnoprávne a procesné postavenie vlastníkov bytov, ako aj správcu v posudzovanej veci vyplýva, že nositeľmi hmotného práva, o ktorom sa koná, boli podľa predošlej, ako aj aktuálnej právnej úpravy vlastníci bytov, správca vždy bol a je len zástupcom. Ďalej konštatoval, že podľa zmluvy o výkone správy sa správca zaviazal vykonávať správu v zmysle zákona č. 182/1993 Z. z. v znení neskorších úprav, pričom podľa čl. IV. bod 21 je povinný pripraviť podklady pre podania na súd alebo podklady pre vymáhanie pohľadávok v zmysle zákona č. 527/2002 Z. z. a zabezpečiť vymáhanie nedoplatkov pre vlastníkov, ale zo žiadneho zákonného alebo zmluvného ustanovenia nevyplyva oprávnenie správcu podávať na súd návrhy, ktorých predmetom by bolo navrhované znenie neodkladného opatrenia (umožniť vlastníkom bytov prechod peši a prejazd motorovými vozidlami cez pozemok tretej osoby a státie motorových vozidiel na tomto pozemku). Podľa súdu prvej inštancie v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia ide o konanie pred súdom, v ktorom v zmysle § 9 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z. z. uplatňuje správca vo vlastnom mene hmotnoprávny nárok za vlastníkov voči tretej osobe (žalovaná nie je vlastníkom bytu a nebytového priestoru) na účet vlastníkov a predmetom konania nie je prípad uvedený v § 9 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z., a preto nemal na účely nariadenia neodkladného opatrenia za osvedčený právny vzťah medzi žalobcom a žalovanou. Uviedol, že to, čo spadá pod rozsah správy je definované v § 6 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. a v danom prípade nemal za osvedčené ani to, že ide o taký typ nároku, ktorý možno podradiť pod pojem správa bytového domu. Poukázal na novelu, ktorá konkretizovala aj spôsob zastupovania a legitimácie osôb na podanie žaloby vo veciach správy tak, že spoločenstvo a správca vo vlastnom mene zastupujú a konajú na účet vlastníkov v dome pred súdom a iným orgánom verejnej moci, až kým sa nepreukáže rozpor ich záujmov. Konštatoval, že nemohol pri absencii osvedčenia aktívnej vecnej legitimácie žalobcu návrhu vyhovieť, a z toho dôvodu návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol. Okrem samotného neosvedčenia vzťahu medzi žalobcom a žalovanou, ktoré by podľa súdu prvej inštancie postačovalo na zamietnutie neodkladného opatrenia, nepovažoval za naplnené ani ďalšie podmienky na nariadenie neodkladného opatrenia. Vychádzal z následného vyjadrenia žalovanej k odvolaniu a mal za to, že žalovaná v súčasnosti nebráni a ani neobmedzuje vlastníkov bytov v prístupe k Bytovému domu, prechodu cez prístupový chodník, ani ich neobmedzuje v prejazde cez jej pozemok. Poukázal na predložené fotografie, z ktorých je zrejmé, že na Pozemku parkujú motorové vozidlá a pozemok je priechodný a tiež aj na vyjadrenie žalovanej, z ktorého vyplýva, že po stretnutí s niektorými vlastníkami bytového domu vyslovila predbežný súhlas s predajom časti pozemku, o ktorý prejavili záujem títo vlastníci z bytového domu. Podľa názoru súdu prvej inštancie neboli osvedčené ani skutočnosti odôvodňujúce bezodkladnosť potreby nariadenia neodkladného opatrenia.

1.7. Uviedol, že o nároku na náhradu trov konania o neodkladnom opatrení pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom rozhodne v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) v poradí druhým uznesením z 9. novembra 2021 sp. zn. 4Co/120/2021 uznesenie okresného súdu potvrdil (prvý výrok).

2.1. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na ustanovenia § 324 ods. 1, § 324 ods. 2, § 324 ods. 3, § 325 ods. 1, § 325 ods. 2 písm. d) CSP a § 151o ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 6 ods. 1, § 6 ods. 2, § 9 ods. 7, § 9 ods. 8 zákona č. 182/1993 Z. z., zákona č. 182/1993 Z. z. o bytoch a nebytových priestoroch (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“) a vecne tým, že základným predpokladom pre nariadenie neodkladného opatrenia je existencia potreby bezodkladnej úpravy pomerov medzi stranami alebo obava, že vykonanie exekúcie súdneho rozhodnutia bude ohrozené, pokiaľ nemožno tento účel dosiahnuť zabezpečovacím opatrením. Pre nariadenie neodkladného opatrenia sa tak vyžaduje hodnoverné osvedčenie aspoň základných skutočností potrebných pre záver o dôvodnosti a trvaní nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana, ako i dostatočné opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich nevyhnutnosť potreby neodkladnej úpravy pomerov medzi stranami, alebo obava z ohrozenia exekúcie. So zreteľom na podstatu, účel a zmysel inštitútu neodkladného opatrenia nie je pre rozhodnutie o návrhu na jeho nariadenie potrebné vykonávať dokazovanie, avšak splnenie predpokladov pre nariadenie neodkladného opatrenia nemožno vyvodíť len zo samotných tvrdení navrhovateľa, ale je potrebné tieto tvrdenia aspoň spoľahlivo osvedčiť, a to aspoň do tej miery, že možno dôvodne

nadobudnúť presvedčenie o ich pravdivosti a hodnovernosti aj keď pri nariaďovaní neodkladného opatrenia prevláda záujem na rýchlosti rozhodnutia nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. Pre nariadenie a ďalšie trvanie neodkladného opatrenia nie je potrebné jednoznačne preukázať oprávnenosť uplatneného nároku. Postačuje, aby tento nárok bol osvedčený. Osvedčenie (na rozdiel od dokázania) znamená, že súd pomocou ponúknutých dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti (teda nie všetky rozhodujúce skutočnosti). Pri ich zisťovaní nemusí dbať na všetky formality, ako je to pri dokazovaní, postačuje, že osvedčená skutočnosť sa mu vzhľadom na všetky okolnosti javí ako nanajvýš pravdepodobná. Pri nariadení neodkladného opatrenia teda súd poskytne oprávnenému účastníkovi dočasnú ochranu, prípadne zabráňuje ďalšiemu zhoršovaniu jeho postavenia aj za cenu, že skutočný stav veci nie je ešte náležite zistený a teda, že subjektívne právo ani jemu zodpovedajúca povinnosť, nie sú celkom nepochybné. Dočasnou úpravou urobenou vo forme neodkladného opatrenia sa preto neprejudikujú práva a povinnosti strán sporu ani posúdenie právneho vzťahu medzi nimi. Znamená to, že obsahom dočasnej úpravy v neskoršom konaní nie je súd viazaný a môže rozhodnúť inak. V konaní o nariadenie neodkladného opatrenia spočíva povinnosť tvrdenia, dôkazná povinnosť a dôkazné bremeno v činnosti súdu pred začatím konania, a pri rozhodovaní o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia výlučne na tom, kto neodkladné opatrenie navrhuje. V konaní o nariadenie neodkladného opatrenia dôkazná povinnosť smeruje k osvedčeniu tých procesných a hmotnoprávných skutočností, ktorých pravdepodobnosť môže vyústiť do záveru o legálnosti (potrebe, naliehavosti, primeranosti) nariadenia neodkladného opatrenia. Unesenie dôkazného bremena v tomto konaní teda predpokladá len to, aby navrhovateľ neodkladného opatrenia súdu aspoň navrhol dôkazy základného významu pre osvedčenie nároku, ktorý má byť dočasne chránený neodkladným opatrením, ako i dôkazy na osvedčenie naliehavosti, primeranosti a nevyhnutnosti dočasného opatrenia. Existencia právneho pomeru medzi účastníkmi, ako i jeho osvedčenie samo o sebe nepredstavuje zákonný dôvod pre vydanie neodkladného opatrenia. Až jeho ohrozenie dovoľuje súdu pred rozhodnutím vo veci, neodkladné opatrenie nariadiť. Avšak aj toto ohrozenie musí byť konkrétne a musí byť oprávneným účastníkom osvedčené konkrétnymi skutočnosťami. Odhliadnuc od skutočnosti, že súd pri nariaďovaní neodkladného opatrenia nie je oprávnený skúmať dôvodnosť uplatneného nároku vo veci samej, musí skúmať otázku prípustnosti a dôvodnosti neodkladného opatrenia.

2.2. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na obsah preskúmaného uznesenia a argumenty žalobcu predstreté v odvolaní bolo posúdiť, či sú splnené zákonné podmienky a dané skutkové okolnosti odôvodňujúce uložiť žalovanej povinnosť umožniť vlastníkom bytov nachádzajúcich sa v Bytovom dome so súp. č. XXXX, na L. ul. č. X v L. - X. H., na parcele reg. „C“ č. 5859/31, 5859/60, 5859/61, 5859/62 a 5859/72, zapísanom na LV č. XXXX, okres: L. A., obec: L. - X. H., k. ú.: Y., prechod peši a prejazd motorovým vozidlom cez pozemok parcely reg. „C“ č. 5859/54, druh: ostatná plocha, výmera: 1051 m², zapísanej na LV č. XXXX, okres: L. A., obec: L. - X. H., k. ú.: Y. a státie motorových vozidiel na pozemku parcely reg. „C“ č. 5859/54, druh: ostatná plocha, výmera: 1051 m², zapísanej na LV č. XXXX, okres: L. A., obec: L. - X. H., k. ú.: Y., a to až do právoplatného skončeného konania vo veci samej. Prvoinštančný súd návrh na nariadenie neodkladného opatria zamietol, z dôvodu absencie osvedčenia aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní a tiež mal za to, že neboli osvedčené ani skutočnosti odôvodňujúce bezodkladnosť potreby nariadenia neodkladného opatrenia. V rámci prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na skutočnosti osvedčené obsahom spisu, odôvodnenie preskúmaného uznesenia i argumenty strán použité v odvolacom konaní bolo posúdiť, či sú splnené zákonné podmienky a dané skutkové okolnosti odôvodňujúce nariadiť vo veci neodkladne opatrenie, navrhované žalobcom. Pred posúdením uplatneného nároku z návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia správne súd prvej inštancie posudzoval otázku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu teda, či mu svedčí právo, ktorého sa domáha, t. j. či je nositeľom hmotného práva, ktoré je predmetom konania nakoľko skúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdennej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania a jednou z podstatných otázok ktoré si súd musí vyriešiť. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca vykonáva správu Bytového domu so súp. č. XXXX, nachádzajúceho sa na L. X, L., postavenom na pozemku - parcele registra C s parc. č. 5859/31, parc. č. 5859/60, parc. č. 5859/61, parc. č. 5859/62 a parc. č. 5859/72, zapísanom na LV č. XXXX, k. ú. Y. Vo vlastníctve žalovanej je Pozemok - parcela registra C s parc. č. 5859/54, ktorý slúži tiež ako prístupová cesta ku garážam, ktoré užívajú vlastníci Bytového domu.

2.3. Súd prvej inštancie návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia správne zamietol, z dôvodu, že žalobca neosvedčil aktívnu vecnú legitímáciu nakoľko dospel k záveru, že konanie o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu nie je konaním, ktoré by spadalo pod výkon správy bytového domu v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 182/1993 Z. z. a odvolací súd sa so závermi sudu prvej inštancie stotožňuje. Zákon č. 182/1993 Z. z. v § 6 ods. 2 definuje čo je správa bytového domu a je ňou obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca alebo spoločenstvo zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome

a) prevádzku, údržbu, opravy, rekonštrukciu a modernizáciu spoločných častí domu, spoločných zariadení domu, príslušného pozemku a príslušenstva,
b) služby spojené s užívaním bytu alebo nebytového priestoru,
c) vedenie účtu domu v banke,
d) vymáhanie škody, nedoplatkov vo фонде prevádzky, údržby a opráv a iných pohľadávok a nárokov,
e) iné činnosti, ktoré bezprostredne súvisia s užívaním domu ako celku jednotlivými vlastníkami bytov a nebytových priestorov v dome. Vychádzajúc z citovaného zákonného ustanovenia sa odvolací súd stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, že určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu nie je konaním, ktoré by bolo možné charakterizovať ako výkon správy bytového domu. Nemožno prisvedčiť odvolacej argumentácii žalobcu, že sa ako zástupca vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome podanou žalobou domáha určenia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu k príslušnému pozemku, ktoré prislúcha každému vlastníkovi bytu v predmetnom bytovom dome a nakoľko sa jedná o zákonný nárok každého vlastníka svedčí správcovi aktívna legitímácia v konaní. V tejto súvislosti odvolací súd súhlasí s argumentáciou žalovanej, že predmetné ustanovenie zákona č. 182/1993 Z. z. nie je možné vykladať tak, že správca môže robiť akékoľvek úkony, ktoré čo aj len vzdialene súvisia s bytovým domom. Je možné konštatovať, že účelom a zmyslom zastúpenia vlastníkov bytov správcom v súdnych konaniach je efektívnosť, rýchlosť a hospodárnosť konania a zmena právnej úpravy postavenia správcu, účinná od 1. novembra 2018, ešte posilňuje postavenie (oprávnenia) správcu, čo však nemožno vykladať tak, že správca má možnosť v mene vlastníkov podávať akékoľvek žaloby aj keď s výkonom správy nesúvisia. Predmetnú žalobu o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu podľa odvolacieho súdu nemožno posudzovať pod pojem správy bytového domu a ani nejde o činnosť bezprostredne súvisiacu s užívaním domu, a preto žalobca nemá oprávnenie ako správca podávať vo vlastnom mene na súd navrhované neodkladné opatrenie, nakoľko mu nesvedčí hmotné právo, ktoré uplatňuje.

2.4. K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnou aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery, avšak v posudzovanej veci, odvolací súd takéto pochybenie súdom prvej inštancie nezistil. Nepovažoval za dôvodné ani odvolacie argumenty žalobcu týkajúce sa nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého uznesenia a má za to, že súd prvej inštancie pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia vec správne právne posúdil a svoje právne posúdenie riadne odôvodnil a následne zistený skutkový stav, zrozumiteľne a náležite vyhodnotil, kedy zohľadnil všetky pre túto vec podstatné skutočnosti. K odvolaciemu dôvodu žalobcu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Citovaný odvolací dôvod je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie spor posúdil po právnej stránke, ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Rozhodnutiu súdu prvej inštancie v tejto časti nemožno vytknúť také pochybenie, ktoré by zakladalo uvedený odvolací dôvod.

2.5. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že v preskúmvanej veci nemal za osvedčené to, že ide o taký typ nároku, ktorý možno podradiť pod pojem správa bytového domu a pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietol, nakoľko nemal na účely nariadenia neodkladného opatrenia za osvedčený právny vzťah medzi žalobcom

a žalovanou. Argumentáciu žalobcu týkajúcu sa nálezov sp. zn. I. ÚS 302/2019 a I. ÚS 428/2019 považoval odvolací súd za právne bezvýznamnú, nakoľko v uvedených veciach sa žaloby týkali vydania bezdôvodného obohatenia a predstavovali zjavne neporovnateľnú procesnú situáciu ako aj hmotné právo. Z dôvodu zamietnutia žaloby v posudzovanej veci na základe skonštatovania nepreukázania aktívnej vecnej legitímácie žalobcu sa odvolací súd posudzovaním podmienok pre nariadenie neodkladného opatrenia nezaoberal. Po vecnom a právnom posúdení veci tak odvolací súd dospel zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že žalobca neosvedčil svoju aktívnu vecnú legitímáciu a napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

2.6. O nároku na náhradu trov konania rozhodne súd v rozhodnutí, v ktorom sa konanie končí.

3. Proti uzneseniu odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu v spojitosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie.

3.1. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.2. V odôvodnení dovolania uviedol, že v napádaných rozhodnutiach úplne absentuje zrozumiteľné a logické zdôvodnenie, prečo predmet žaloby, ktorou sa žalobca domáha určenia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu k príslušnému pozemku Bytového domu a ktoré prislúcha každému vlastníkovi bytu v Bytovom dome priamo z § 23 Zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov (Ak vlastník domu nie je vlastníkom pozemku, vzniká k pozemku právo zodpovedajúce vecnému bremenu, ktoré sa zapíše do katastra nehnuteľnosti, pričom v zmysle judikatúry ide aj o príslušný pozemok k bytovému domu), nespadá pod pojem správy bytového domu, a to najmä vo vzťahu k § 6 ods. 2 písm. d) zákona č. 182/1993 Z. z. (Správa domu je obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správa alebo spoločenstvo zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome d) vymáhanie škody, nedoplatkov vo fonde prevádzky, údržby a opráv a iných pohľadávok a nárokov). Nepreskúmateľnosť neexistujúcej právnej úvahy v Uznesení OS a rovnako aj v Uznesení KS (v ktorom sa odvolací súd s neexistujúcim právnym zdôvodnením prvostupňového súdu, plne stotožnil) má za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, ktorého súčasťou je riadne a zrozumiteľné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal za to, že Uznesenie KS, ako aj Uznesenie OS sú nezákonné, arbitrárne a svojvoľné, nemajúc žiadnu oporu v skutkovom, ako ani v právnom stave, absentuje v nich jasné a preskúmateľné odôvodnenie, čím došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý súdny proces, ako aj základnej zásady sporového konania v právnom štáte, a to zásady spravodlivosti v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP: Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti mal za to, že je daný dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, nakoľko právny záver prvostupňového súdu potvrdený odvolacím súdom o tom, že domáhanie sa určenia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu k príslušnému pozemku Bytového domu prostredníctvom tejto žaloby nepatrí pod pojem správy bytového domu a nejde ani o činnosť bezprostredne súvisiacu s užívaním domu a preto správca Bytového domu nie je aktívne legitimovaný v tomto súdnom konaní, vyslovene popiera zákon, a to § 6 ods. 2 písm. d) zákona č. 182/1993 Z. z.: Správa domu je obstarávanie služieb a tovaru, ktorými správca alebo spoločenstvo zabezpečuje pre vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome d) vymáhanie škody, nedoplatkov vo fonde prevádzky, údržby a opráv a iných pohľadávok a nároky. a s tým súvisiaci aj § 9 ods. 7 zákona č. 182/1993 Z. z.: Spoločenstvo a správca vo vlastnom mene zastupujú a konajú na účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome pred súdom a iným orgánom verejnej moci; toto zastupovanie trvá, ak sa v konaní pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci nepreukáže rozpor záujmov spoločenstva alebo správcu so záujmom zastupovaných vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome. Vyššie uvedená otázka, či domáhanie sa určenia práva zodpovedajúceho vecnému bremenu k príslušnému pozemku Bytového domu prostredníctvom žaloby na súde predstavuje taký typ nároku, ktorý možno podradiť pod pojem správy bytového domu a v ktorom prislúcha aktívna legitímácia správcovi bytového domu nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte vyriešená. Preto mal za to, že je daný dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedla, že dovolanie žalobcu považuje za nedôvodné, vzhľadom na čo dovolaciemu súdu navrhla dovolanie zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné.

6. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ vyvodil jeho prípustnosť z ust. § 420 písm. f) CSP argumentujúc tým, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7. V zmysle ust. § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP:

8. Podľa ustanovenia § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú vymenované v ustanovení § 420 písm. a) až f) CSP.

8.1. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP, je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

8.2. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 CSP, dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení.

8.3. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a) až f) CSP irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nie.

9. Najvyšší súd už opakovane konštatoval, že rozhodnutie odvolacieho súdu vydané v priebehu konania vo veci samej, ktorým bolo potvrdené (prípadne zmenené) rozhodnutie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia, nie je rozhodnutím vo veci samej ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, v dôsledku čoho voči takémuto rozhodnutiu nie je dovolanie podľa § 420 CSP prípustné (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/157/2017 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 21/2018, ako aj rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/167/2017, 5Cdo/103/2017, 5Cdo/73/2018, 8Cdo/61/2018, 8Cdo/26/2019).

9.1. Najvyšší súd tiež judikoval, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení, ktoré má charakter rozhodnutia vo veci samej, je prípustné dovolanie podľa ustanovenia § 420 CSP (viď R 76/2018).

10. Rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu (charakter) rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Takáto situácia môže nastať v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného po skončení konania (pri splnení podmienok § 325 ods. 1 CSP). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia podaného pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 CSP, konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu.

11. V predmetnej veci však nejde ani o jeden z vyššie vymenovaných prípadov. Rozhodnutie odvolacieho súdu napadnuté dovolaním žalobcom nie je rozhodnutím vo veci samej a ani rozhodnutím,

ktorým sa konanie končí. V predmetnom spore sa vedie konanie vo veci samej pod sp. zn. 63C/27/2021 o určenie práva zodpovedajúceho vecnému bremenu a rozhodnutie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia nekonzumuje vec samu. Žalobcom navrhované neodkladné opatrenie bolo vydané v priebehu civilného sporového konania, v ktorom sa vo veci samej rozhoduje rozsudkom (§ 305 CSP). Pokiaľ súd prvej inštancie tomuto návrhu nevyhovel a odvolací súd jeho rozhodnutie potvrdil, nie je potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu rozhodnutím vo veci samej v zmysle § 420 CSP.

11.1. Uznesenie, ktorým odvolací súd v danom prípade potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, nie je (ani) rozhodnutím, ktorým sa konanie (o veci vymedzenej žalobou) končí. Aj po rozhodnutí o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia civilné sporové konanie žalobcu proti žalovanej pokračuje a súd prvej inštancie o veci samej ďalej koná a rozhodne.

12. Dovolanie žalobcu preto v zmysle § 420 písm. f) CSP prípustné nie je.

13. Dovolateľ zároveň namietal aj nesprávne právne posúdenie podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

14. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14.1. Podľa § 421 ods. 2 CSP (ale) dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP.

15. Podľa § 357 písm. d) CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia.

16. Z citovaných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania proti uzneseniu odvolacieho súdu o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorú dovolateľ vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, je vylúčená ustanovením § 421 ods. 2 CSP ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP, čo je daný prípad.

16.1. V prejednávanej veci dovolateľ napadol dovolaním uznesenie odvolacieho súdu, ktoré odôvodnil nesprávnym právnym posúdením, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní žalobcu proti uzneseniu súdu prvej inštancie o jeho návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia [§ 357 písm. d) CSP], preto v zmysle § 421 ods. 2 CSP dovolanie nie je prípustné.

17. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobcu z § 420 písm. f), § 421 ods. 1 písm. b) CSP nevyplýva, dovolací súd bez toho, aby uskutočnil dovolací meritórny prieskum, dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol [§ 447 písm. c) CSP].

18. Dovolací súd pre úplnosť poznamenáva, že vylúčením prípustnosti dovolania proti takému uzneseniu odvolacieho súdu o nariadení neodkladného opatrenia, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, právna úprava obsiahnutá v § 420 CSP zohľadňuje, že v prípade takého rozhodnutia ide (len) o dočasné procesné opatrenie súdu, trvanie ktorého je obmedzené a môže byť za podmienok uvedených v zákone zrušené. Neodkladné opatrenie má v takomto prípade nastoliť určitý stav len dočasne a bez ujmy na konečnú, definitívnu ochranu poskytovanú až rozhodnutím súdu vo veci samej. Zákonodarcu tu bezpochyby zohľadnil, že procesné nesprávnosti súdov, ku ktorým pri tom môže dôjsť, sa v takom prípade vyznačujú nižšou intenzitou porušenia procesných oprávnení strán sporu (účastníkov konania).

19. Dovolací súd v závere svojho rozhodnutia poukazuje na Návrh na zmenu subjektu podaný žalobcom dňa 2. marca 2022, o ktorom bude úlohou súdu prvej inštancie rozhodnúť.

20. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

21. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.